

Τὸ ποίημα πρέπει νὰ ἔναι ἴσο μέ:

Ἄνι ἀληθινό.

Γιὰ ὅλη τὴν ἱστορία τῆς λύτης

Εἰσὸς δῶκε καὶ φύλλο σφενδάμου,

Γιὰ τὴν ἀγάπη

Τὰ γεμμένα χορτάρια καὶ δυὸ φῶτα πάνω ἀπ'

τῇ θάλασσᾳ.

Τὸ ποίημα πρέπει ὅχι νὰ σημαίνει

Μὰ νὰ εἶναι.

(Παρουσιασμένο τὸ 1962)

ΕΝΤΝΑ ΣΑΙΝΤ ΒΙΝΣΕΝΤ ΜΙΛΛΑΙ

(1892 - 1950)¹

Σ' ἓνα νέο ποιητῇ

Ὁ χρόνος δὲ μπορεῖ νὰ σπάσει τὴ φτερούγα

ἀπ' τὸ πουλί.

Πουλὶ καὶ φτερούγα μαζί

Πέφτουν κάτω, ἓνα πουτίπουλο.

Τίποτα ποὺ νὰ πέταξε ποτὲ του,

Ὅχι ὁ κορυδαλλός, ὅχι ἐσύ,

Δὲ μπορεῖ νὰ πεθάνει ὅπως τ' ἄλλα.

ε. ε. καμνινγκς (1894 - 1962)²

ο πλατων ιπε

το: αφτος δε μορουμε

να πιστευη το (ο Χριστος

ιπε του' αφτος

δεν ιθελε να πιστευη

το) ο λαο

τσε

βεθεα ιπε

του κι ο στρατιγος

(μαλιστα

κιρια)

σερμαν'

κε ακομη κε

(πιστευε το

ι

οχι) εσι

ιπες του: εγο ιπα

του' εμς ιπαμε του

(αφτος δεν πιστευε το, οχι

κιριε) χριαστικε

μια γιαπωνεζομενι σταλια απο

τις παλιες τις εκτις

λεοφορου

ψηλοραγες' κατακεφαλα του: για να

πι

του

KENNEΘ ΡΕΞΡΟΘ (1905)

Τὸ φαράγγι Κίνγκς Ρίβερ

Ἡ λύπη μου εἶναι τόσο πλατεῖα

Ποὺ δὲ μπορῶ νὰ δῶ πὺ πέρα τῆς

Καὶ τόσο θαθεῖα ποὺ ποτὲ

Δὲ θά φτάσω τὸ βυθὸ τῆς.

Τὸ φεγγάρι βουλιάζει σὲ θαθεῖα καταχνιά

Δὲς τὸ φαράγγι Κίνγκς Ρίβερ

Εἶναι γεμάτο μὲ λεπτὴ, ζεστὴ, ὑγρὴ γάζα.

Ὁ Κρόνος φέγγει μέσ' ἀπ' τὸ παχὺ φῶς

Σὰ χυσοῦ, βρογμένο μάτι κοντά,

Ὁ Ἀντάρης φωτáει ἀχνά,

Χωρὶς σπῖθα. Ψηλά ἀποπάνω,

Ἡ πέτρα λάμπει σκοτεινὰ στὸ φεγγαρόφωτο—

Τόπος τῆς Ἀγρίπνιας, ὅπου εἴμαστε ξεπλω-

μένοι

Σὲ μιὰ ἄλλη πανσέλληνο, καὶ πρώτη φορὰ

Κοιτάξαμε κάτω αὐτὸ τὸ φαράγγι.

Ἐδῶ κατασκηνώσαμε, κοντὰ σὲ ἡρεμες φθινο-

πωρινὲς

Λίμνες, ἓνα ὁλόκληρο ζεστὸ Ὀκτώβρη.

Σοὺ ἔψησα μιὰ λήττα γιὰ γλυκὸ τῶν γενε-

θλίων σου.

Ἐδῶ ἔφτειασες τίς πὺ καλὲς σου ζωγραφιές—

Ἀθῶα, ἀπορημένα τοπία.

Πολὺ λίγα ἀπ' αὐτὰ ἔχουν μείνει

Ὅπουδήποτε. Τίς κατέστρεψες

Στὴν τρομερὴ ταραχὴ

Τῆς μακριᾶς σου ἀρρώστιας. Δεκαοχτὼ χρόνια

ἔχουν περάσει ἀπὸ κείνο τὸ φθινόπωρο.

Δὲν ὑπῆρχε μονοπάτι γιὰ δῶ τότε.

Μόνο λίγοι ἄνθρωποι ἤξεραν

Νὰ μποῦν σ' αὐτὸ τὸ φαράγγι.

Εἴμαστε ὁλομόναχοι, εἴκοσι

Μίλια ἀπ' ὅπουονδήποτε,

Ἐνας νεαρὸς σύζυγος κι ἡ γυναίκα του,

Κλεισμένοι καὶ τυλιγμένοι ὁλόγυρα

Στὸ ἥσυχο φθινόπωρο,

Στὸν ἥχο τοῦ ἡσυχου νεροῦ,

Στὸ γύρισμα καὶ στὸ πέσσιμο τῶν φύλλων,

Στὸ ταλάντευμα ἀμέτρητων

Νυχτερίδων ἀπὸ τίς σπηλιές, ποὺ βουτοῦσαν

Πάνω σ' εὐωδιαστὲς λίμνες

Ὅπου ἡ μεγάλῃ πέστροφα ἀποκοιμῶταν τὰ

βράδια.

Δεκαοχτὼ χρόνια θουφλιάστηκαν

Κομμάτια στοὺς τροχοὺς τῆς ζωῆς.

Εἶσα πεθαμένη. Μὲ χίλιους

Καταδίκους σπάσανε ἀνοιχτὸ δρόμο

Μέσα στὴ Στροφή τοῦ Ἀλογοπέταλου. Εἶναι

φευγάτῃ ἡ νύκτῃ,

Ποὺ μιὰ φορὰ ἤρθε μόνο. Τὰ μαλλιά μου

Γίνονται γκρίζα καὶ τὸ σῶμα μου

Πιὸ βαρὺ. Κινοῦμαι κι ἐγὼ πρὸς τὸ θάνατο.

Σκέφτομαι τοῦ βασιλιᾶ Ἐρρίκου τὴν πομπὴν

Μὰ ἔρημῃ Ἐκφορᾷ,

Τὸ μεγάλο ποίημα τοῦ Γιουάν Τσέν,

Ἀνυπόφορα θλιβερό.

Μονάχος κοντὰ στὸ ποτάμι τῆς Ἀνοιξῆς

Πιὸ μονάχος ἀπ' ὅσο εἶχα ποτὲ μου